

Земля –
наш спільний дім

22 квітня в нашій країні
відзначається День захисту Землі.

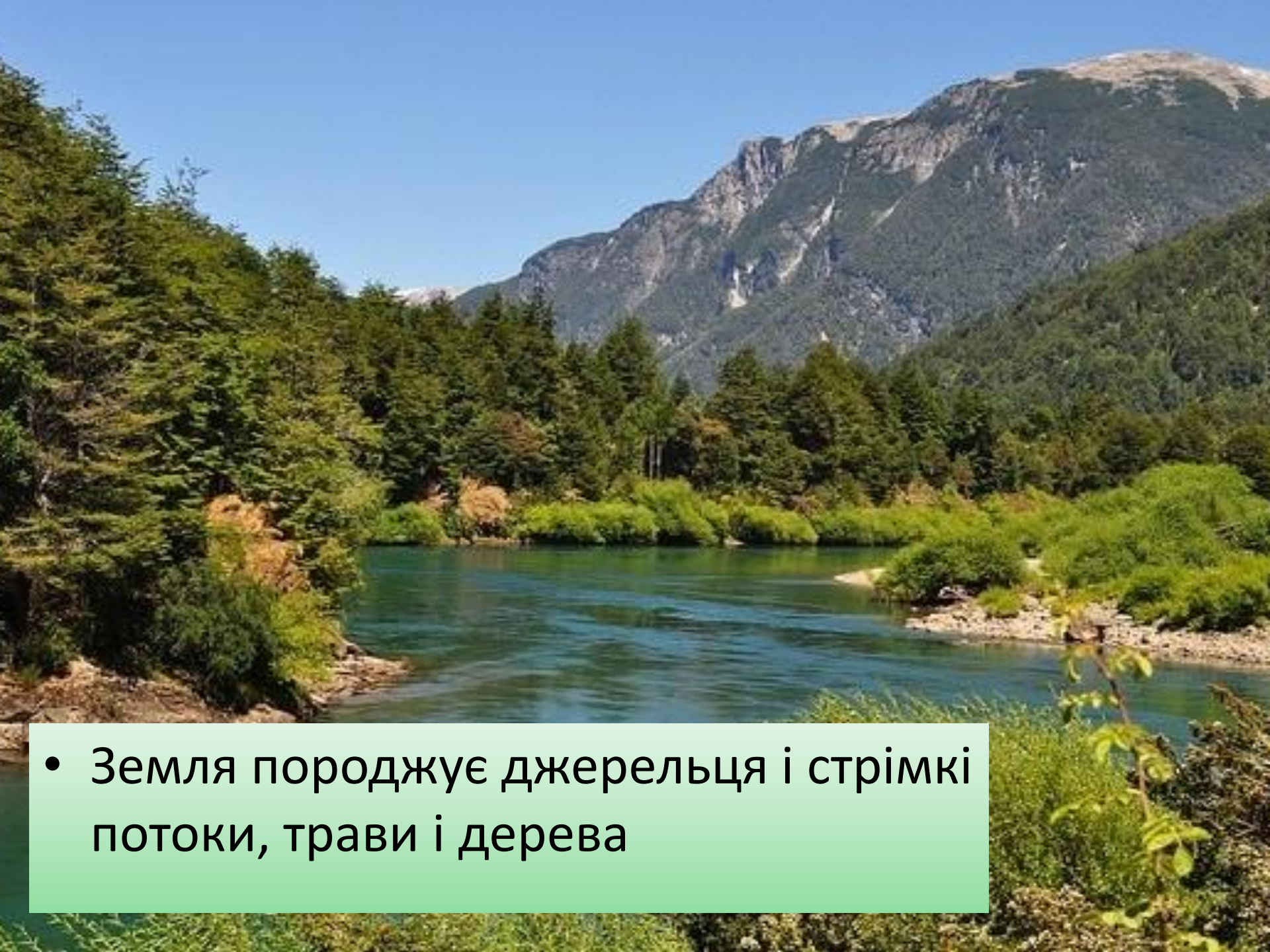

Планета Земля —
наш спільний дім.
Із тих далеких
часів, як Господь
створив людину ,
Земля була її
матір'ю і
годувальницею. А
людина була
частиною
природи і
частиною Землі.

Земля. Яка вона?

- Земля породжує джерельця і стрімкі потоки, трави і дерева

- Вона тримає на собі океани, ганяє хмари та грається їхніми тінями.

-
- Приймає всі дощі, сніги, тумани.

- Вона розкривається жерлами вулканів, запускає птахів у небо, радіє кожній пташині і тварині.

- Яка красива у нас планета!
- Земля зелена, ніжно –голуба.
- Нас переконують космічні злети:
- У всій Галактиці- така одна.
- Хоч скільки ти не жив на світі літ,
- Та завжди викликає хвилювання
- Оцей вишневий буйно пінний цвіт,
- Рожеве яблуневе цвітування
- В зеленому мережив листків.
- Весна.Стоять сади в вінчальному вбанні,
- І соловей весільну їм співає.
- На весняних стежинах веселка грає-
- Серця радіють сонцю і весні!

Французький філософ Поль Гольбах

- **«Людина - творіння природи, вона існує в природі, підкорена її законам, не може звільнитися від неї, не може - навіть в думці - вийти із природи».**

Легенда

- Було у матері Природи три доньки. Одну з них звали Краса, другу – доброта, третю – любов. Дружно вони жили, доньки любили свою матір, обожнювали її, піклувались про неї, допомагали їй у всьому.
- Та якось серед них виникла суперечка: « А хто ж важливіший для нашої матері Природи, від котрої з нас більше користі?»
- - Я найважливіша, - сказала Краса, бо я роблю нашу матір Природу прекрасною, неповторною, чарівною.
- - А от і ні, це я найважливіша, - сказала Доброта, - бо є люди, які не розуміють тебе, Красу природи, а тому часто шкодять нашій матері. Я ж роблю людей добрими до Природи.
- - Найважливіша я – Любов, - промовила третя сестра, - адже ваша краса і доброта нічого не варті без мене. Насамперед природу потрібно любити. Лише тоді люди будуть робити для неї добро і розумітимуть її красу.

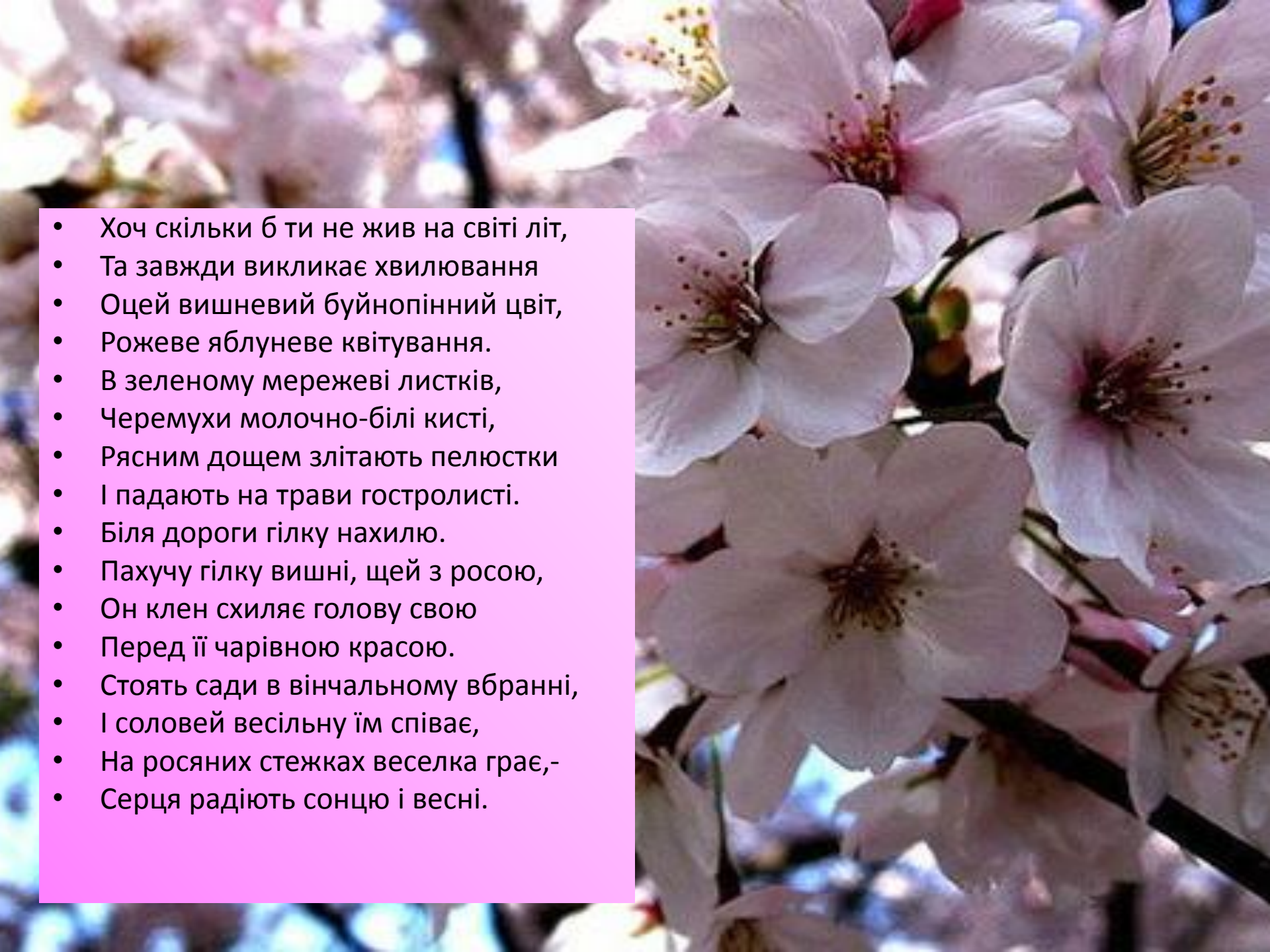
Краса

- ...Світає
- Край неба палає.
- Соловейко в темнім гаї
- Сонце зустрічаю.
- Тихесенько вітер віє,
- Степи, лана мріють;
- Між ярами над ставами
- Верби зеленіють.
- Все то те, вся країна
- Повита красотою,
- Зеленіє, вмивається
- Дрібною росою.
- Споконвіку вмивається...
- Сонце зустрічає...
- І нема тому почину
- І краю немає...

-
- Село дріма в передранковім сні,
 - Із вітром тихо гомонять тополі,
 - Світанок бродить по терпкій росі,
 - Фарбує обрій у рожевий колір.
 - Ось прокричали в небі журавлі
 - І потяглись у далі малинові,
 - Скриплять за мостом явори старі,
 - Розгойдуючи тишу світанкову.

-
- Хоч скільки б ти не жив на світі літ,
 - Та завжди викликає хвилювання
 - Оцей вишневий буйнопінний цвіт,
 - Рожеве яблуневе квітування.
 - В зеленому мережеві листків,
 - Черемухи молочно-білі кисті,
 - Рясним дощем злітають пелюстки
 - І падають на трави гостролисті.
 - Біля дороги гілку нахилю.
 - Пахучу гілку вишні, щей з росою,
 - Он клен схиляє голову свою
 - Перед її чарівною красою.
 - Стоять сади в вінчальному вбранні,
 - І соловей весільну їм співає,
 - На росяних стежках веселка грає,-
 - Серця радіють сонцю і весні.

- **"Два хлопчики"**
- Два хлопчики в зелену пору року
- До лісу вийшли, - вікових дібров.
- Один із них прискалив миттю око
- Й прикинув діловито:
- "Скільки дров!"
- А навкруги і щебетало, й квітло,
- Як сто віків тому, так і тепер...
- Не стримав другий хлопчик:
- "Скільки світла!"
- Промовив і, схвильований, завмер.
- Два хлопчики...
- І ліс так пильно в вічі
- Дивись сусідам димокурних труб.
- Він ще не знав, хто буде тут
- лісничим:
- Чи садівник життя, чи дроворуб...
- *Володимир Бровченко*

- На мою думку, одним із наслідків нерозуміння краси природи є славнозвісна **"Червона книга"**, в яку занесені види рослин і тварин, що зникають з лиця землі. Іншими словами, **"Червона книга"**- це «Список жертв природи». І зараз я прошу зачитати «Список жертв природи України»

- В Червону книгу ми занесли
- Світ неповторний та чудесний,
- Що поступово вимирає,
- Давно рятунку в нас благає.
- Невже в майбутньому на світі
- Не будуть зеленіти віти -
- Верби, берізки, горобини
- І диво-дівчини калини.
- Невже ми більше не побачим,
- Як біля річки верби плачуть.
- Як розцвітають на майданах
- Високі красені каштани.
- Ми всі господарі природи,
- Тож збережемо її вроду!

- Якби краса душі людини,
- Могла природи досягти,
- Тоді б ніколи ми не знали -
- Ні сліз, ні горя, ні біди.

Доброта

- Живе в природі істина проста,
- Я стверджую усе це не з нагоди:
- В правічній мові Матері-природи
- Родилось першим словом — доброта.
- В ній все твоє: земля і неба вись,
- Сміх колоска й трави, і регіт грому.
- Збагни лише її в собі самому,
- Обожнювать красу землі навчись.
- Душа краси в природі не згора,
- Їство її не знає половини:
- Найкрасивіша ціль в житті людини —
- Це визернити серце для добра.

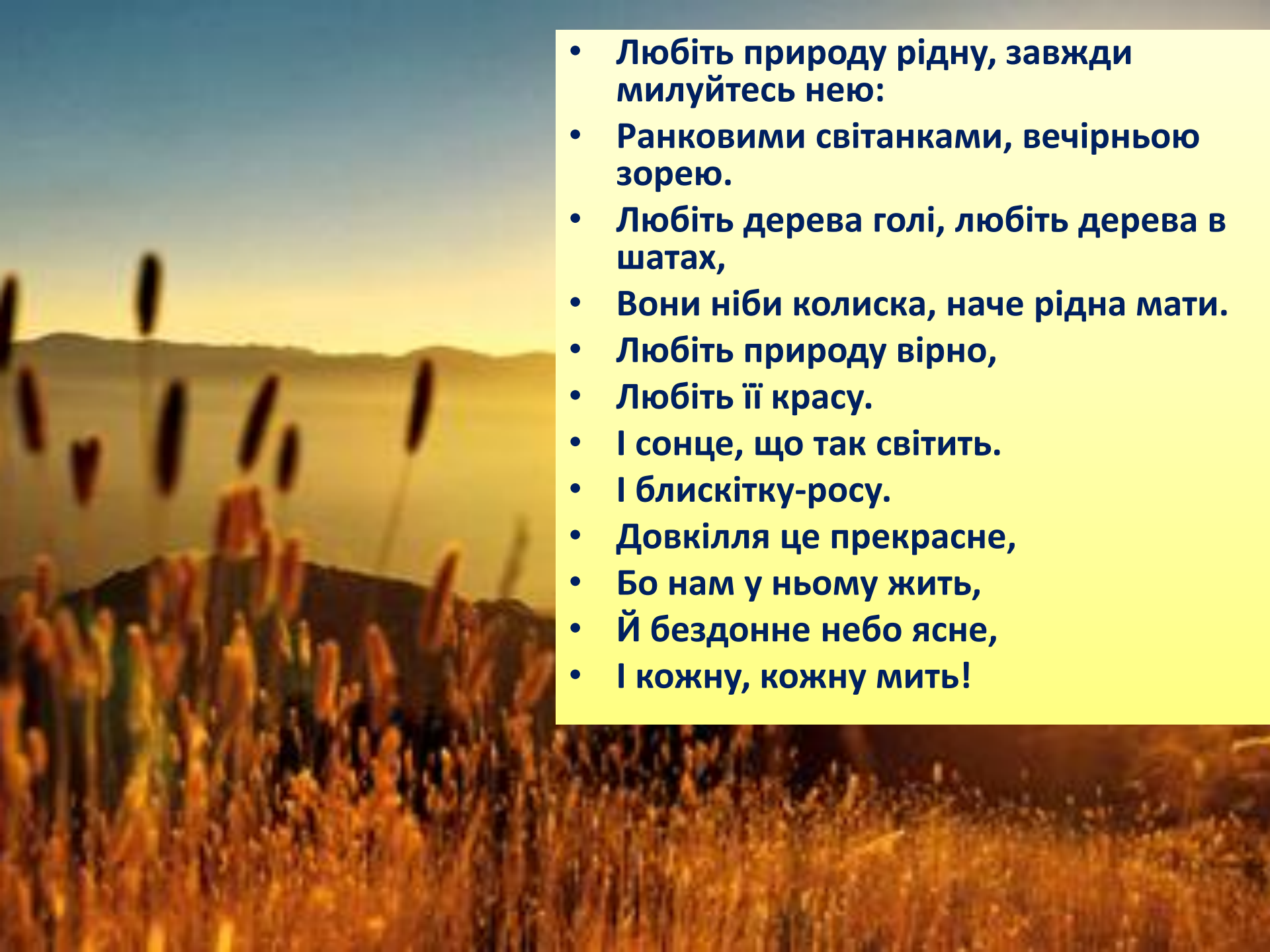
- Не говори про доброту,
- Коли ти нею сам не сяєш,
- Коли у radoщах витаєш,
- Забувши про чужу біду.
- Бо доброта не тільки те,
- Що обіймає тепле слово,
- В цім почутті така основа,
- Яка з глибин душі росте.
- Коли її не маєш ти,
- То раниш людяне в людині,
- Немає вищої святині,
- Ніж чисте сяйво доброти.

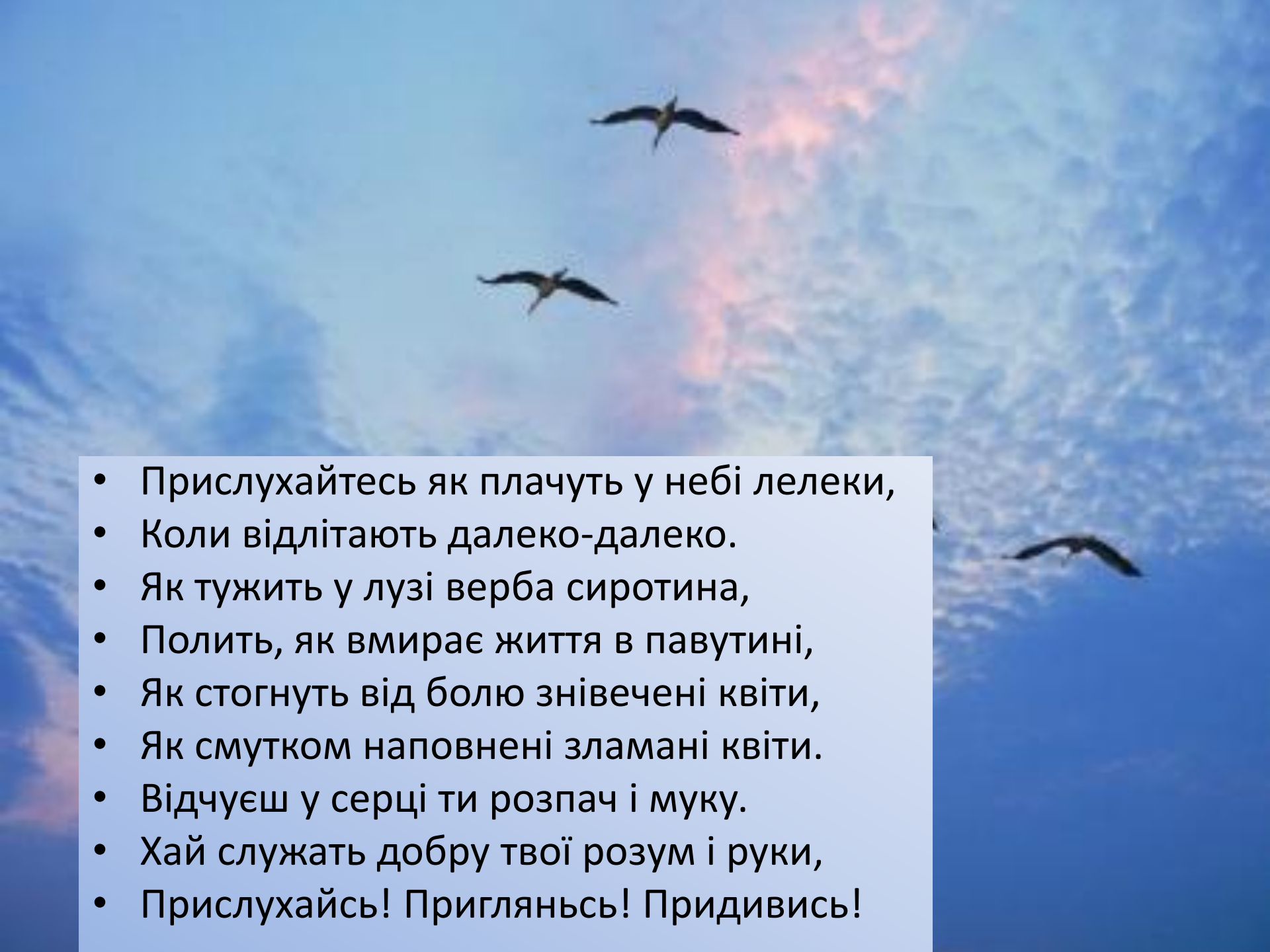

Любов

-
- Той, хто любить паростки кленові,
 - Хто діброви молоді ростить,
 - Сам достоїн вічної любові,
 - Бо живе й працює для століть!
 - М. Рильський

- Любіть природу рідну, завжди милуйтеся нею:
- Ранковими світанками, вечірньою зорею.
- Любіть дерева голі, любіть дерева в шатах,
- Вони ніби колиска, наче рідна мати.
- Любіть природу вірно,
- Любіть її красу.
- І сонце, що так світить.
- І блискітку-росу.
- Довкілля це прекрасне,
- Бо нам у ньому жить,
- Й бездонне небо ясне,
- І кожну, кожну мить!

-
- The background of the slide is a photograph of a clear blue sky with wispy, light pink clouds. Three birds are captured in flight: two in the upper left quadrant and one in the lower right quadrant, all with wings spread as if gliding or soaring.
- Прислухайтесь як плачуть у небі лелеки,
 - Коли відлітають далеко-далеко.
 - Як тужить у лузі верба сиротина,
 - Полить, як вмирає життя в павутині,
 - Як стогнуть від болю знівечені квіти,
 - Як смутком наповнені зламані квіти.
 - Відчуєш у серці ти розпач і муку.
 - Хай служать добру твої розум і руки,
 - Прислухайсь! Пригляньсь! Придивись!